

»Vedno še stari veseljak!« dejal je oče, ko je šel Vrban k sosedu.

Bilo je morda tri leta pozneje. Debel sneg je že zapadel, ko je prišel v našo vas berač Vrban. Toda ni bil več takó vesel in zdrav kakor prej. »Ženili se bodemo, ženili! Smrt bode nevesta, Vrban pa ženin,« dejal je, ko je šel od nas. Res se ni motil. Zjutraj je šel iz vasi čez hrib; sevêda, pot je bil slab in ga je takó zdelal, da je obležal. Skoro zmrzlega so ga našli ljudje, ki so ga potem prenesli v vas; ondu je umrl.

Deli so ga v nepobarvano krsto in ga odpeljali na svetokriško pokopališče. Ker je bilo presneženo, imel je le malo pogrebcev.

Trojen sèn.

Vse tiho na širi planjavi,
Večérnica sije zláta;
Mrliče po bitvi krvavi
Gavránov obkroža jata.

Kazák ubit počiva
Med njimi na travi zeléni,
Ne diha, no zdí se, da sniva
O mládi, ljúbljeni žéni . . .

Vse tiho na daljni stépi.
Dojenec spanka smehlja je,
O materi sniva lépi,
Ki lahno mu zibel maje . . .

Nad njím se žéna klanja,
In od srcá se ji tóži.
Strmí na dete in sanja
O bóji ljutem, o móži . . .

Bistràn.

Vojakova nevesta.

Na pragu déklica je stala,
Z desníco segla mu v slobó:
Težkó srcé je kakor skala,
Od sólz ji rôsno je okó.

Zakuka ptič od témne smreke,
Odmeva tožno gozd in gaj:
Pomenja klic slobó na veke,
Nesrečno dèkle, ali kaj?

Odkukala je kukavíca,
Pšenice že rmení se klas:
O srečnih bôjih govoríca
Razvneumlje mesto, trg in vas.

Pobit je on, ki nas sovražil,
A naših cvet požél je meč.
Oj, dèkle, kdo te bo tolažil,
Ko zdaj nevesta nísí več?

y.

